

Starea democrației (românești) a fost ilustrată perfect de un flashmob pentru introducerea educației sexuale ca materie obligatorie în școli. Peste 65 de ONG-uri au semnat o proclamație care a scos în stradă aproximativ 18 persoane. Numărul ONG-urilor este impresionant, la fel ca și numărul participanților, chiar dacă din alte motive, deși nu trebuie să ne lăsăm înșelați de aparențe. Dacă pierdem doar puțin timp și încercăm să vedem cine finanțează aceste asociații revoluționare vedem că de fiecare dată apar aceleași nume: ambasadele anglo-saxone și nelipsitul domn Soros. Aceeași Mărie cu alte pălării; însă aparența diversității și libertății trebuie menținută cu orice preț, prin multiplicarea trâmbițelor. Ministerul Educației nu a putut rezista unei asemenea presiuni venite din partea populației și a anunțat ONG-urile, în calitate de reprezentante ale poporului, că susține introducerea orei obligatorii de educație sexuală în școli. Astfel, devine o chestiune de luni până când copiii vor putea beneficia de privilegiul promiscuității oficiale.

Argumentele susținătorilor educației sexuale sunt de două tipuri. Primul pune accentul pe o filozofie a drepturilor, iar cel de-al doilea atinge problemele de profilaxie (sarcini nedorite, boli cu transmitere sexuală, etc).

Invocarea drepturilor în cazul de față, “educația sexuală, un drept”, este de-a dreptul caraghioasă, din moment ce școala este obligatorie, iar părinții nu au niciun cuvânt de spus cu privire la ceea ce li se predă copiilor lor. Statul îți ia de la trei sau patru ani copilul de acasă, ți-l vaccinează, apoi îl trece prin ședințe de ideologie sexuală și (corectitudine) politică, după care te învață să recیți cu abnegație și talent că tot ceea ce s-a întâmplat cu tine și copilul tău a fost o exercitare plenară a unui drept ancestral înscris în marea carte a Naturii. E o ilustrare tipică de dublu limbaj orwellian; singura dilemă serioasă rămâne când vom trece definitiv de la modelul Huxley la modelul Noi trecând bineînțeles prin 1984.

Pe de altă parte, educația sexuală în școli sfidează orice istorie relevantă și e o întrebare

oarecum retorică de ce și-ar lăsa părinții copiii pe mâna unor necunoscuți care să le vorbească de pe la șapte sau opt ani despre meritele masturbării, de pildă.

Însă, pentru susținătorii obligativității materiei, educația sexuală nu este neapărat despre asta, ci despre evitarea unor probleme, despre descoperirea sinelui, despre imagine, etc. Într-o țară ca România, cu statistici apocaliptice în ceea ce privește avortul, sarcinile nedorite sau bolile cu transmitere sexuală, nimic nu s-ar impune mai necesar decât un program masiv de educație sexuală, conform manifestului redactat de ONG-uri.

Totuși beneficiile igienice ale educației sexuale nu reies deloc atât de clar în evidență, precum lasă să se înțealeagă avântul revoluționar al “societății civile”. În fond, e contrar oricărei logici. Dacă vrei ca un copil să evite relațiile sexuale îndoielnice, nu te apuci să-i vorbești de la cinci sau șase ani despre cum trebuie folosit prezervativul, la ce e bună pastila de după sau anticoncepționalele și nici nu-i inunzi imaginația cu materiale sexuale explicite. Însă, potrivit noilor ideologi, doar prin terapii sexuale de grup coordonate după manuale realizate de specialiști și experți, omologate de ministere și asociații de profil, se poate realiza dezideratul unei lumi mai bune din punct de vedere sexual, orice ar însemna asta... deși în practică știm cu toții ce înseamnă.

Jacqueline Kasun a scris o carte excelentă despre “războiul împotriva populației”, dus mai ales prin intermediul propagandei sexuale. Documentată cu numeroase studii empirice, cartea spulberă rând pe rând miturile privind efectele pozitive ale introducerii educației sexuale și relevă fără ocolișuri adevărata miză: distrugerea familiei și reducerea populației. De pildă, programele USAID pentru Costa Rica sau pentru Iran în vremea șahului erau condiționate în mod explicit de introducerea educației sexuale în școli ca o măsură de a stopa creșterea populației. Apoi declarațiile oficialilor responsabili de implementarea terapiilor colective nu lasă loc de îndoieli cu privire la adevăratul scop urmărit. Lester Kirkendall, unul din fondatorii [Consiliului pentru Informare și Educare Sexuală](#)

, afirma fără ezitări că “educația sexuală este în mod limpede legată de planificare familială și de reducerea populației”. Implicarea masivă a organizației eugeniste Planned Parenthood în programele de educație sexuală e încă un indiciu privind direcția spre care se mișcă lucrurile.

Deloc surprinzător, relevă studiile citate de Kasun, investițiile masive în educație sexuală nu au dat rezultatele dorite, în sensul în care au sporit numărul de sarcini neplanificate și avorturi. În mod firesc, copiii care sunt expuși la propagandă sexuală de la vârste fragede au un comportament sexual iresponsabil, cu sau fără protecție, dar mai degrabă fără. Însă rezultatele unor studii pot fi contrazise de alte studii și chiar dacă nu sunt contrazise, ele pot fi luate drept argument pentru investiții mai mari. Logica este următoarea: dacă educația sexuală nu și-a

Revoluția permanentă

Scris de Ninel Ganea

Miercuri, 14 Octombrie 2015 22:08

Îndeplinit scopul de a reduce numărul avorturilor (să admitem pentru moment că acesta ar fi scopul), înseamnă că nu s-a făcut suficientă educație sexuală. Așa că trebuie mai multă propagandă și mai multă îndoctrinare juvenilă.

Unul din exemplele favorite ale susținătorilor educației sexuale îl reprezintă [Olanda](#), o țară unde educația sexuală obligatorie începe pe la vârsta de patru ani, iar stasticile legate de promiscuitate relevă o imagine luminoasă. Însă explicația mecanică “educația sexuală încurajează responsabilitatea”, ignoră predarea obligatorie doar a biologiei sexuale, structura încă tradițională a familiei batave, rolul decisiv al mamelor (foarte multe joburi part-time) în educație și, mai ales,

[studiile recente](#)

, care relevă o incidență din ce în ce mai ridicată a comportamentelor sexuale riscante. Dar dacă bătălia s-ar dar pe argumente, disputa ar fi trebuit de mult tranșată...

O modalitate mai facilă și, în fond, mai adecvată de a privi problema educației sexuale o constituie recursul la istorie. Așa putem observa și cine sunt apostolii emancipării și obiectivele lor. Or, din punctul acesta de vedere, un rol proeminent îi revine marxistului maghiar Georg Lukacs, cel care a deținut funcția de comisar pentru cultură în regimul comunist al lui Bela Kun și care a introdus educația sexuală în școli. Adică, lecții despre dragostea liberă, depășirea prejudecăților, lucruri fine... “Văd în distrugerea revoluționară a societății singura soluție la contradicțiile epocii...O răsturnare de proporții a valorilor nu poate avea loc fără anihilarea vechilor valori și crearea altora noi de către revoluționari”, scria Lukacs, pentru care întrebarea fundamentală era “cine ne va salva de civilizația occidentală?”. După prăbușirea experimentului Kun, Lukacs a căpătat faimă în calitate de ideolog al Școlii de la Frankfurt, iar de aici moștenirea culturală i-a fost transferată în SUA de unde se întoarce astăzi triumfătoare în Europa de Est.

Lukacs nu a fost singurul comunist implicat în revoluția sexuală. Alexandra Kollontai, de exemplu, a făcut tot posibilul să inaugureze în URSS primul paradis erotic, dar rezultatele au fost atât de proaste încât l-au determinat pe Lenin să se dispenseze de serviciile feminismului roșu. În fine, conjucția sexului cu politica nu este vreo găselniță, ci o strategie revoluționară clasică, ilustrată din plin în scrierile lui Rousseau, ale divinului marchiz, Shelley sau Godwin, pentru a aminti doar câțiva. Diferența funamentală față de trecut constă în aceea că atunci lunaticii de tipul acesta, indivizi cu probleme și biografii pestrițe erau marginalizați, în timp ce astăzi, ideile lor sunt celebrate și au devenit politică de stat. Revoluția nu s-a oprit nici în 1789, nici în 1917 și nici în 1968, iar experimentul continuă bine-merci sub falanga cool a ong-urilor.

Pentru părinți urmează vremuri din ce în ce mai grele, dar încă există soluții accesibile.

Revoluția permanentă

Scris de Ninel Ganea

Miercuri, 14 Octombrie 2015 22:08

Educația acasă poate fi realizată legal, mai există câteva școli confesionale, nu e totul pierdut. Însă problema fundamentală rămâne confortul personal și idealurile ultra materialiste care fac teribil de ușoară munca revoluționarilor sexului.